Een Liefde

Als ik er nog aan denk hoe hij op zijn hooge kantoorkruk zat, vóór den kleinen eenspersoons lessenaar, die met een klep opensloeg, moet ik lachen. Stel u voor een klein min kereltje met een paar dunne beentjes waaraan een paar reusevoeten die met den besten wil van de wereld de steunlat van zijn kruk niet konden bereiken, tenzij hij zich half naar voren liet glijden; een magere hals, waarom strak en stijf een hoog wit boord en een hoofd . . . neen maar, dat hoofd is niet te beschrijven, dat hoofd moet men gezien hebben met de roode stekelharen, de groote grauwe oogen, die door absoluut niets wat op wenkbrauwen geleek, gedekt werden, dat hoofd met den afschuwelijken plompen neus, de dikke lippen en de vooruitspringende kin, dat hoofd, dat op den romp van een reus een passabel figuur gemaakt zou hebben, maar op dat kleine lichaam telkens deed vreezen voor een breken van den dunnen hals.

Ze noemden hem het hoofd van jut. 't Zijn altijd de kleine loopjongens, die deze verrassende naamvondsten doen en de grooteren nemen ze grif over.

Wat men van het hoofd van jut ook zeggen mocht, hij was steeds in de puntjes. Er zat geen kreukje in zijn jas en zijn pantalon ging elken avond op den rekker. Zijn boord was steeds hagelwit evenals de manchetten, die hem tot op de vingers reikten. Ook droeg hij fijne kalfsleeren bottines en een licht grijzen vilthoed. Hij zou nooit uitgaan zonder één handschoen tenminste aan te trekken. Hij was in een fatsoenlijk kosthuis, waar hij aan pension bijna evenveel betaalde als zijn heele salaris bedroeg op 't kantoor. Maar, dit dient gezegd, het hoofd van jut was niet direct arm. Hij had een aardig duitje, dat door sommigen op 'n paar mille, door anderen wel op een kwart ton geschat werd. Een eerwaardig oude tante, die hij van zijn leven ééns gezien had, en die op 't platteland woonde in haar eigen huisje, had hem dit nagelaten. Dat was nu al een jaar of acht geleden en 't eenige verschil, dat men in zijn levenswijze na de erfenis had kunnen constateeren, was, dat hij fijner kleeren droeg dan vroeger en af en toe een sigaar rookte, waarvan de aroma aangenaam prikkelde.

Het hoofd van jut was verloofd.

Ja, daar werd hij wat mee geplaagd! Niemand wist echter hoe zijn aanstaande er uitzag en alleen de ring aan zijn vinger, de dikke gladde ring, vertelde aan zijn kennissen en collega's dat hij de plechtige gelofte had afgelegd op een goeden dag het jonggezellenleven vaarwel te zeggen.

Niemand had hem ooit met haar zien wandelen en kwade tongen beweerden, dat er geen steek van waar was, want dat geen vrouw hem zou willen hebben.

't Was een kribbig kereltje en die het waagde een toespeling te maken op zijn aanstaande, kreeg even als hij, die rondweg vroeg: „Vertel me eens, ben je verloofd? En waar is je meisje dan?" een antwoord zóó barsch, dat men zich den tweeden keer wel wachtte opnieuw een poging te doen.

Aan uitgaan deed hij bijzonder weinig. Hij zat, als hij vrij was, maar 't liefst op zijn kamer waar nooit iemand anders ontvangen werd, dan zijn hospita en het dienstmeisje.

Nauwelijks was de deur achter haar door hem gesloten, of hij ging naar de groote mahoniehouten cassette, die op een tafeltje in den hoek van zijn kamer tond, en hij haalde het portret te voorschijn van haar, die al zijn denken beheerschte, al zijn droomen vervulde, van haar, die hem met een hopelooze passie bezielde, niet omdat zij afkeerig van hem was, hem, den roodstoppelharigen, den man met het waterhoofd, niet omdat zij hem ontrouw was, maar omdat zij, lach niet, lezer! — omdat zij eenvoudig-weg niet bestond.

Was het een fantasie, dit verbleekte portret, dat hij in een oud boek had gevonden of was het de beeltenis van een jonge schoone vrouw, die een eeuw geleden de bewondering had afgedwongen van ieder, die haar zag? Hij wist het niet, maar hij begeerde het ook niet te weten. Hij was gelukkig als hij de lieve beeltenis voor oogen hebben kon en hij dacht geen oogenblik aan een lichaam, waarvan dat beeld de levenlooze, onwezenlijke schaduw was. Hij was gelukkig als hij die schoone oogen aan kon staren, die tot een lieven lach geplooide lippen.

Zij, zij was niet afkeerig van het hoofd van jut, zij lachte hem tegen en in haar oogen las hij een stille genegenheid, een weemoedige deernis met zijn liefdeloos bestaan.

Er was iets zoo bovenwereldsch in zijn liefde dat zij naar devote vereering zweemde en meestal zat hij over haar met vroom gevouwen handen alsof hij bad.

Hij sprak tegen haar, heel zacht met uitgezochte woorden, zooals hij tot een koningin gesproken zou hebben, of tot een engel uit den hemel. Hij vertelde haar hoe diep rampzalig hij zich vroeger voelde, vóór hij haar kende en hoe groot het geluk was van nù. En zijn hospita, die aan de deur luisterde, ging hoofdschuddend heen en zei tegen de meid: „Hij maalt weer, de stakker!"

Maar het hoofd van jut was gelukkig, tot . . . . . de noodlottige dag kwam, dat hij van 't kantoor geroepen werd, omdat bij hem brand was uitgebroken. Als een krankzinnige ijlde hij naar huis om haar te redden, haar, die voor hem alles was, meer dan zijn leven zelfs. Maar toen hij kwam was het te laat.

Er was geen redden aan, zijn kamer was uitgebrand en zij . . . . . zij was van hem heengegaan voor altijd.

Sinds dien dag was het hoofd van jut een ander mensch.

Hij droeg zijn ring niet meer en kleedde zich in 't zwart. Ook lachte hij niet meer, wat hij vroeger nog wel eens doen kon. Hij vertreurde zichtbaar als een bloem, die geen water krijgt. Sommigen zeiden dat „het af" was, en weer anderen, dat zij dood was, maar het rechte heeft niemand ooit geweten.

G. H. PRIEM.



DE DOM TE PADUA (ITALIË).
Dit algemeen bekende en zeer fraaie bouwwerk is door bommen uit Oostenrijksche vliegtuigen beschadigd.

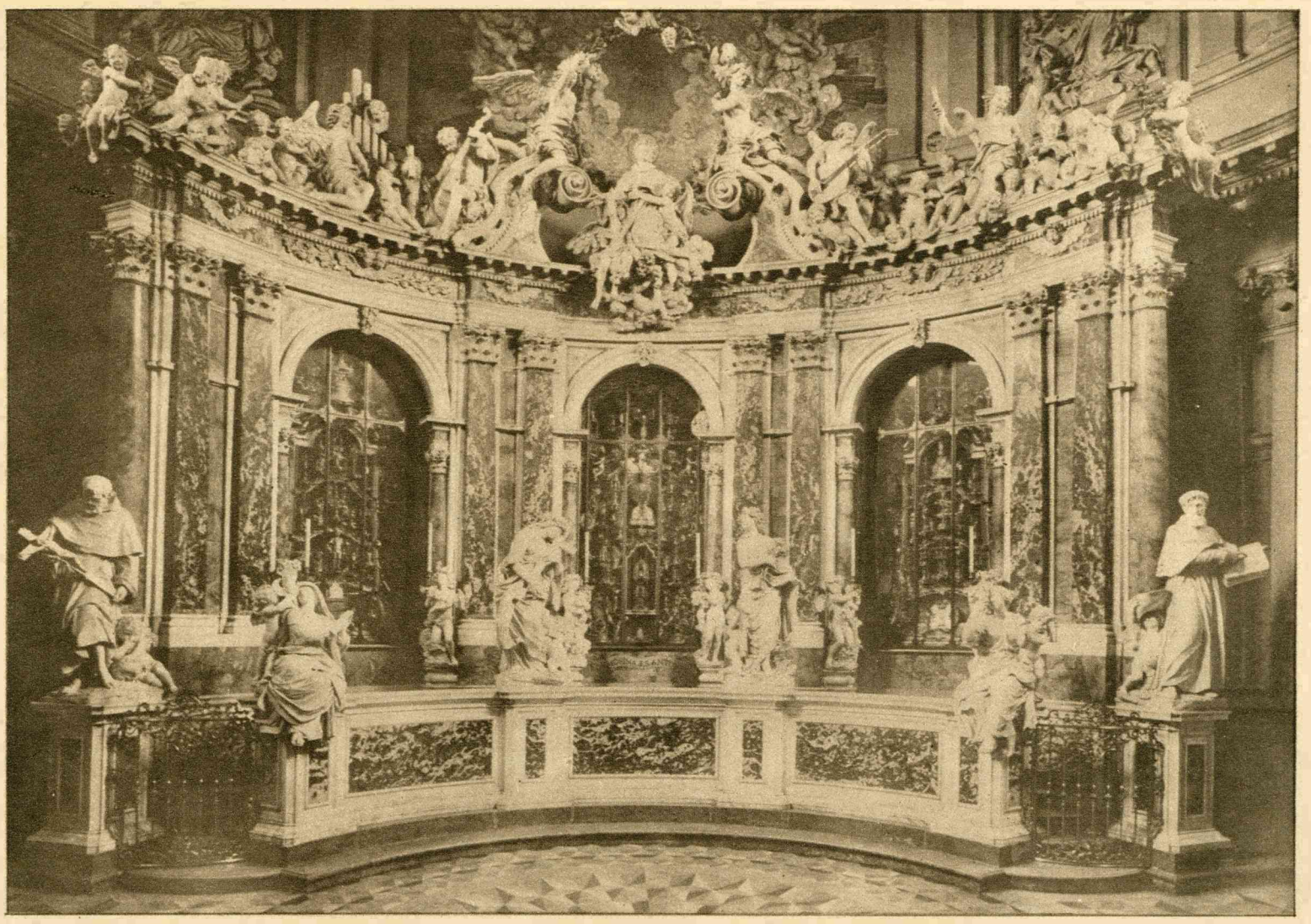

DE HEILIGE-ANTONIUSKERK TE PADUA.
Onze foto stelt voor het Santuario der H.-Antoniuskerk te Padua, welke gedeeltelijk door bommen uit Oostenrijksche vliegtuigen is verwoest. In dit Santuario worden de kerkschatten bewaard, waaronder relieken van den H. Antonius en kostbaar antiek goudsmeewerk.

Het is beter met een enkelen vrijen mensch te leven, zonder vreeze en vrij, dan in gezelschap van velen slaaf te zijn.

Epictetus.